

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **B. V.,**
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, PSČ 147 00

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, PSČ 110 01

za účasti osoby zúčastněné na řízení: Z. B., bytem XXX,
zast. JUDr. Martinem Aschenbrennerem, LL.M., Ph.D., advokátem, sídlem Jáchymova 2,
Praha 1,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. MHMP 2028013/2015, sp.
zn. S-MHMP 872918/2012/SUP, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 4. 2016, sp. zn.
S-MHMP 872918/2012/SUP, č. j. MHMP 595503/2016

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2015, č. j. MHMP 2028013/2015, sp. zn.: S-MHMP 872918/2012/SUP, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 4. 2016, sp. zn. S-MHMP 872918/2012/SUP, č. j. MHMP 595503/2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu (dále jen „žalovaný“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 4. 2012, sp. zn. S UMCP1/019299/2011/VÝS-Kr-4/108, o umístění stavby „přístavba domu čp. 108 na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany“ (dům U Drahomířina sloupu) a o změně ve způsobu užívání stavby, o změně jejího vlivu na využití území (zřízení polyfunkčního objektu).
2. Rozsudkem ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3 A 32/2016-81 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a závěrem vyslovil, že důvodnou shledal i námitku ohledně rozporu napadeného rozhodnutí s územním plánem.
3. Ke kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65 při přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze je dílem nepřezkoumatelný obsahující nedostatečně odůvodněné závěry a dílem vychází z žaloby, která není dosud zcela vyjasněna.
5. Kasační soud závázal zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, aby vyzval žalobce k odstranění nejasnosti jeho žaloby ze dne 22. 2. 2016. Konkrétně, aby žalobce upřesnil, zda svou námitku týkající se rozporu s územním plánem zamýšlel podat tak, že společně s žalobou podává i návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 s. ř. s.
6. Po výzvě soudu žalobce doplnil petit o návrh, aby soud zrušil opatření obecné povahy – Úpravu směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009, č. U 0982/2011.
7. Městský soud z důvodu vhodnosti ve smyslu § 39 odst. 2 s. ř. s. rozhodl usnesením ze dne 25. 5. 2017, č. j. 3 A 32/2016-124, o vyloučení návrhu na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání a usnesením ze dne 30. 6. 2017, č. j. 3 A 32/2016-131, rozhodl o přerušení řízení, neboť ve věci došlo k vyloučení návrhu na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání, o němž je třeba a priori rozhodnout dříve než ve věci napadeného územního rozhodnutí.
8. Rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 A 100/2017- 41, rozhodl Městský soud v Praze tak, že Opatření obecné povahy - Úpravy směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m.

Prahy schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009, č. U 0982/2011, se zrušuje dnem 29. 7. 2011; rozsudek nabyt právní moci dne 1. 8. 2017. Kasační stížnosti odpůrce a osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozsudku byly zamítnuty Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017-69.

9. S ohledem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 A 100/2017- 41, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017-69, v I. výroku tohoto rozsudku rozhodl soud o pokračování řízení.
10. Městský soud v Praze přistoupil znovu k posouzení námitek uplatněných v rámci jednotlivých žalobních bodů, a to při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, tedy v návaznosti na závěry (právní názor) vyjádřené ve výše označených rozsudcích Nejvyššího správního soudu.
11. *V prvním žalobním bodu* tvrdí žalobce, že jeho námitky nebyly řádně vypořádány, zejména námitky, které se týkají ochrany práv vyplývajících z věcného břemene žalobce, a to námitky proti stavebním zásahům ohrožujícím samotnou existenci bytu žalobce. Zamítnuta byla i námitka statického ohrožení s odůvodněním, že se jedná o otázku náležející do stavebního řízení, ačkoliv podle žalobce umístěním nových funkcí dochází k zásahům do nosných konstrukcí.
12. Městský soud v Praze se již v rozsudku ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3 A 32/2016-81 shodl s žalovaným, že pokud jde o odvolací námitky stran střešní části objektu (okna, komíny, světlíky, apod.) a nedostatků předložené dokumentace (polohování oken a komínů), nejedná se o námitky vztahující se k předmětu územního řízení. Žalovaný tedy nebyl povinen zabývat se těmito odvolacími námitkami, protože nemohou být takové žalobní námitky důvodné, které poukazují na jejich nedostatečné vypořádání žalovaným. Městský soud se ztotožnil i s vypořádáním odvolacích námitek žalobce, které se týkají omezení občanských práv žalobce v souvislosti se zamýšlenými stavebními pracemi a s námitkami statického ohrožení samotné stavby.
13. Oproti tomu dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 5. 8. 2016 se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami v odvolání proti prolomení fasády domu směrem do Úvozu, odtěžování podloží nádvoří s novými vikýři a otvory, demolice schodiště, stanovení počtu výtahových šachet a dalších stavebních úprav budovy. Soud v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu konstatuje, že uvedenými námitkami se žalovaný zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde objasňuje důvody, pro které se všechny tyto námitky neváží k územnímu řízení. Poukazuje přitom na § 81 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví podmínky pro požadovanou změnu stavby a její nové využití a rovněž na § 81 odst. 2 stavebního zákona, k němuž uvádí, že rozhodnutí o změně stavby vyžadují nástavby, přístavby a změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí, přičemž dochází k závěru, že v daném případě se jedná o stavební úpravu dle ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona a tato úprava dle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí. Je přitom třeba rozlišit vyhloubení a umístění podzemního podlaží pro „bezpečnostní archiv“ pod jihovýchodním nárožím stavby, jež nebylo předmětem územního řízení na straně jedné, a vyhloubení a umístění podzemního podlaží pod půdorysem nádvoří domu. K námitce ohledně odtěžování skály pod jihovýchodním nárožím budovy žalovaný konkretizoval svou úvahu, že podzemními podlažími realizovanými pod částí stávajícího půdorysu budovy se stavba nezvyšuje ani

půdorysně nerozšiřuje, jedná se o úpravu, kterou se stavba prohlubuje. Jedná se tak o stavební úpravu dle ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, přičemž tato dle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (5 strana) vyplývá, že žalovaný se uvedeným způsobem vypořádal se všemi výše uvedenými námitkami. Závěr žalovaného, že tyto námitky se nevážají k územnímu řízení z důvodu stavební úpravy ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona v návaznosti na § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona je srozumitelný a přezkoumatelný, byť by dle soudu měl být pečlivěji odůvodněn. Soud nepřistoupil proto ke zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu.

14. *Ve druhém žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s tím, jak se žalovaný vypořádal s námitkami týkajícími se nevhodnosti a nezákonnosti záměru z hlediska zájmů památkové péče a urbanismu.
15. V rozsudku ze dne 5. 8. 2016 dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal dostatečně s odvolací námitkou žalobce stran zájmů památkové ochrany, když odkázal na závazná stanoviska dotčených orgánů a citoval z nich, aniž by konkrétněji reagoval na jednotlivé argumenty vznesené žalobcem. V reakci na uvedenou úvahu Nejvyšší správní soud uvedl, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky.
16. Městský soud v Praze po korekci své úvahy výše uvedené Nejvyšším správním soudem konstatuje, že závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2015 (stejně i odůvodnění rozhodnutí žalovaného) se zabývá nesouhlasnými argumenty Národního památkového ústavu. Ministerstvo kultury na str. 9 potvrzujícího závazného stanoviska citovalo text vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 18. 11. 2010, č. j. NPÚ-311/10652/2010 a Ministerstvo kultury pro účely vydání revizního závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu si vyžádalo písemné vyjádření generálního ředitelství Národního památkového ústavu, jehož text citovalo na str. 10 až 11 svého závazného stanoviska. Rovněž bylo v potvrzujícím stanovisku přihlédnuto k zápisu z 8. zasedání Vědecké rady generální ředitelky Národního památkového ústavu ze dne 20. 1. 2012, z něhož vyplývá připuštění dílčího podsklepení části nádvoří při respektování stávajících konstrukcí a většinou hlasů též Vědecká rada připustila rovněž řešení zastřešení nádvoří, což naopak vyjádření generálního ředitelství Národního památkového ústavu ze dne 10. 1. 2013 vůbec nereflektovalo. Ministerstvo kultury přitom dospělo k závěru, že ani jednotlivé organizační struktury Národního památkového ústavu nebyly s to se shodnout na přípustnosti, resp. podmíněné přípustnosti, předmětného projektu a jeho jednotlivých prvků. Ministerstvo kultury ve svém potvrzujícím závazném stanovisku uvedlo důvody, pro které považuje závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy za věcně správné a dostatečně reflektující zájem státní památkové péče. Lze dodat, že součástí správního spisu je nejen závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP č. j. S-MHMP 705079/2010 ze dne 31. 1. 2011 a závazné stanovisko OPP MHMP č. j. S-MHMP

337574/2011 ze dne 22. 7. 2011, včetně závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2015, č. j. MK3502/2015OPP, sp.zn. MK-S 11 491/2012 OPP, ale i podnět na přezkoumání závazného stanoviska Ministerstva kultury, jehož podatelem je žalobce, k ministroví kultury, který byl vyrozuměn o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 20. 7. 2015, č. j. MK42446/2015 OLP odložen, neboť nebyly dány důvody pro zahájení přezkumného řízení ve věci napadeného závazného stanoviska Ministerstva kultury (ze dne 19. 1. 2015, č. j. MK3502/2015OPP, sp.zn. MK-S 11 491/2012 OPP).

17. Na základě výše uvedeného neshledal soud námitky ve druhém žalobním bodu důvodnými.
18. *Ve třetím žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s žalovaným, který zamítl jeho námitky týkající se porušení předpisů k ochraně ovzduší, přičemž upozorňuje na nadlimitní zatížení lokality znečištěním částicemi PM₁₀ a PM_{2,5}.
19. Rovněž k závěru Městského soudu v Praze, který shledal odvolací námitky obsažené ve třetím žalobním bodu v rozsudku ze dne 5. 8. 2016 nedostatečně vypořádané, Nejvyšší správní soud připomněl, že pokud je odvolací správní orgán vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy, postačuje k vypořádání takových odvolacích námitek, které vedly k vyžádání a vydání závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu, zpravidla odkaz na takové (potvrzující) stanovisko, případně v zájmu přehlednosti opatřený přímou citací zjištění nadřízeného dotčeného orgánu.
20. Městský soud v Praze v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu k námitce, že potvrzující závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 10. 2012, sp. zn. 1737/500/12 71794/ENV/12, se nevypořádalo dostatečně s žalobcovou odvolací námitkou o neaktuálnosti rozptylové studie, a že z tohoto důvodu vydal stavební úřad územní rozhodnutí bez náležitého zjištění stavu věci dle § 3 správního řádu, konstatuje, že stavební úřad není povolán k přezkumu správnosti a úplnosti závazného stanoviska dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Tato kompetence náleží s ohledem na ustanovení § 149 odst. 4 a 5 správního řádu tomu správnímu orgánu, jenž je nadřízeným orgánem dotčeného orgánu. V nyní posuzované věci tudíž bylo Ministerstvo životního prostředí tímto nadřízeným orgánem a bylo tak na něm, aby ve svém navazujícím závazném stanovisku původní stanovisko dotčeného orgánu k příslušným odvolacím námitkám žalobce buďto potvrdilo, nebo změnilo.
21. V daném případě Ministerstvo životního prostředí dospělo k závěru, že závazné stanovisko dotčeného orgánu ob stojí, přičemž výslovně uvedlo důvod, pro který nepovažuje jeho neaktuálnost za vadu, s tím, že částice PM_{2,5} u nízkoemisního plynového kotle nepředstavují významnou složku jeho spalín, a že přispění tohoto zdroje k imisnímu pozadí oxidů dusíku, který je u něj jedinou škodlivinou emitovanou ve větším množství, byly v okolních referenčních bodech u dlouhodobých koncentračních průměrů v řádu tisíciny µg/m³, tedy naprosto zanedbatelné. Žalobce před podáním předmětné žaloby mohl podat podnět k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k potvrzujícímu stanovisku (ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu), avšak dle obsahu správního spisu žalovaného žalobce této možnosti nevyužil.
22. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku se podrobně zabýval i otázkou, zda žalovaný pochybil, když územní rozhodnutí nezrušil z důvodu, že v mezidobí od vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu ochrany ovzduší (závazné stanovisko

odboru ochrany životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 10. 2010, č. j. S-MHMP-0705172/2010/2/OOP/VI) do vydání územního rozhodnutí (tj. do 23. 4. 2012) došlo k novelizaci nařízení č. 597/2006 Sb., o sledování a vyhodnocování kvality ovzduší (dále jen „nařízení č. 597/2006 Sb.“), nařízením č. 42/2011 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 597/2006 Sb., o sledování a vyhodnocování kvality ovzduší, jímž byl v části A přílohy č. 1 k nařízení č. 597/2006 Sb., s účinností od 14. 3. 2011, nově stanoven imisní limit částic PM_{2,5}, jehož posuzování nebylo (a z důvodu časové posloupnosti ani nemohlo být) zahrnuto v uvedeném závazném stanovisku. K této otázce Nejvyšší správní soud upozornil, že v daném případě žalobce rozporoval potvrzující závazné stanovisko pouze tím, že toto stanovisko samo připouští, že přezkoumávané závazné stanovisko Magistrátu hlavního města nezohlednilo limity znečištění částicemi PM_{2,5}, které ostatně v době jeho vydání nebyly právními předpisy stanoveny.

23. Zdejší soud v návaznosti na právní názor Nejvyššího správního soudu uzavírá, že po přezkoumání žalobcem uplatněné námitky a předmětného revizního závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí lze konstatovat, že stanovisko ministerstva ze dne 15. 10. 2012 zn. 1737/500/12 71794/ENV/12, podává srozumitelným způsobem důvody, pro které nadřízený dotčený orgán nepovažuje nezahrnutí posuzování imisního limitu částic PM_{2,5} za nezákonné, a současně uvádí, že u zamýšlených plynových kotlů nepředstavuje uvedený druh imisí významnou složku jejich spalín – nejvýznamnější složkou jsou oxidy dusíku, jejichž koncentrace byly v okolních referenčních bodech zjištěny v řádech tisíciny µg/m³, tedy v naprosto zanedbatelné míře. K uvedenému lze dodat, že žalobce v žalobě další námitky vůči obsahu revizního závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí neuplatnil.
24. S ohledem na výše uvedené neshledal soud ani námitky ve třetím žalobním bodu důvodnými.
25. V závěrečném čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem.
26. Jak již bylo uvedeno výše v 5. bodu Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zavázal zdejší soud, aby vyzval žalobce k upřesnění, zda svou námitku týkající se rozporu s územním plánem zamýšlel podat tak, že společně s žalobou podává i návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 s. ř. s.
27. O návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009, č. U 0982/2011 rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 A 100/2017-41 tak, že Opatření obecné povahy - Úpravy směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009, č. U 0982/2011, se zrušuje dnem 29. 7. 2011; rozsudek nabyl právní moci 1. 8. 2017. Kasační stížnosti odpůrce a osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozsudku byly zamítnuty Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017-69.
28. S ohledem na okolnost, že úprava směrné části územního plánu byla soudem zrušena dnem 29. 7. 2011 a zanikl tak podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, nebyly naplněny podmínky pro jeho vydání. Z tohoto důvodu soud posoudil žalobní námitku ve čtvrtém

žalobním bodu, tedy že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem, jako důvodnou.

29. Soud si je vědom skutečnosti, že v době vydání napadeného rozhodnutí dne 2. 12. 2015 byla úprava směrné části územního plánu platná. Protože následně došlo soudem k jejímu zrušení, je nutno k této skutečnosti přihlédnout, neboť by jinak podání žaloby proti územnímu rozhodnutí, které se opírá o v době vydání platný územní plán, zcela ztrácela smysl v případech, když je změna územního plánu shledána nezákonnou. Proto soud k této skutečnosti nemohl nepřihlédnout.
30. Výše učiněný závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, kterým zamítl kasační stížnosti odpůrce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku zdejšího soudu, jímž došlo ke zrušení napadené úpravy směrné části územního plánu, kde Nejvyšší správní soud v bodu 71 uvedl: *„...dojde-li ke zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části k určitému datu, jež předchází právní moci zrušujícího rozsudku, neznamená to, že by všechna individuální správní rozhodnutí vydaná na základě zrušeného opatření po tomto datu automaticky pozbyla platnosti. V praxi by to v podstatě znamenalo, že ke „zpětnému“ zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části by bylo přihlédnuto toliko v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí (resp. nečinnosti či zásahu) v případě účastníka, jehož návrhem byl zahájen předcházející „incidenční“ přezkum, popřípadě v rámci soudního přezkumu těch individuálních rozhodnutí, která byla v příslušných lhůtách napadena žalobou u soudu (což by vzhledem ke striktnímu vymezení lhůt pro zahájení řízení ve správním soudnictví byl omezený okruh případů – srov. zejména § 72 odst. 1, § 80 a § 84 odst. 1 s. ř. s.).“*
31. Protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, rozhodl soud dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez nařízení jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 110 odst. 2 věta první s.ř.s., podle kterého, zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.
33. Protože žalobce byl v meritu věci úspěšný, přiznal mu soud právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v daném případě tvořeny náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a v náklady, které souvisí s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření na výzvu soudu ze dne 19. 5. 2017), přičemž sazba odměny činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1. 2013). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v tomto návrhu nebyl žalobce úspěšný, když zdejší soud usnesením ze dne 12. 4. 2016, č.j. 3 A 32/2016-63 odkladný účinek žalobě nepřiznal. Celková výše nákladů tedy činí 13 200 Kč.
34. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze do dvou týdnů po doručení rozsudku.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. března 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.